

Élj úgy, hogy megkérdessenek az életeredől

Saját értékrendem találkozása mások értékrendjével – tapasztalataim egy Egyházon kívüli munkaterületen, mint fiatal szerzetesnő

Az utóbbi időben, az egyik legérdekesebb időszak életemben az a váltás volt, amikor is a novíciátusból kikerültem az „igazi segítőnővéri életbe”, és ezzel együtt visszatértem az eredeti tanítónői munkakörömbe, ahol már belépésem előtt dolgoztam. Hogyan is alakul ez most tovább? Mit szeretnék most- és mit tudok majd megélni mindabból, ami időközben fontossá vált számomra?

A segítőnővéreket megismerve, többek között az vonzott felém: hogy egészen egyszerűen és természetesen tudnak élni az emberek között. Most én is Egyházon kívüli munkahelyen, egy iskolában dolgozom. Itt lehetőségem van olyan emberekkel találkozni, – anélkül hogy meg akarnám vagy meg kellene „térítenem” őket – akiknek kétségeik vannak az Egyházzal, a vallással kapcsolatban és köztük egyszerűen, mint keresztény és szerzetes taníthatok. Közben különböző dolgokat tapasztalhatok meg, melyek általában pozitívak. Az, hogy nem viselek szerzetesi ruhát, vagyis nem kerülök rögtön az első pillantásra egy „fiókba” sokmindent leegyszerűsít. Az emberek először is mint személyt ismerhetnek meg és csak később kerül sor arra, hogy életformámról meséljek nekik. Ilyenkor mindig nagyon csodálkoznak rajtam: „Hogyan lehet ilyen fiatalon mindent feladni és férfi nélkül élni? Itt valami nincs rendben? Lehet így normálisan élni?” Ez az a pillanat, amikor a „távolság”, az „idegenkedés” a másik részéről és részemről is elég jól érezhető. Az első bizonytalanság után azonban, nagyon sokszor jó és mély beszélgetések alakulnak ki, melyeken később csak csodálkozni tudok. Lehetőségem nyílik arra, - amit mindig ajándékként élek meg - hogy őszintén és igazán beszélhessek életemről és arról, ami fontos számomra.

Az, ami „segítőnővéri” létemet, értékeimet kifejezi gyakran kicsi és nem látványos dolog. Egy különösen szép esetet éltem meg az első hónapokban abban az új iskolában, ahol tanítani kezdtem. Egy tanártársam nem tudta rólam, hogy egy szerzetesközösségben élek. Egyszer, amikor egy beszélgetésben ezt megemlítettem neki, nagyon elcsodálkoztam azon, ahogy erre reagált: az, ahogy a gyerekekkel foglalkozom valamint az osztály légköre már rég megsejtették ezt velem. Ma nagyobb figyelmességgel élem azt, amit régebben is hasonlóan éltem, és ami valószínűleg nem sokban különbözött a körülöttem élő embertársaimtól. Most azonban feladataimat annak tudatában teszem, hogy küldetésem van. Az életem egy más „színt” kapott – ami végül is egy titok – az Ő jelenlétének a titka az életemben. Remélem azáltal, ahogy élek a körülöttem élők is megsejthetnek valamit ebből a titokból és talán megérezhetik Isten szeretetét is, még akkor is ha ezt nem lehet igazán szavakban kifejezni.

Vannak pillanatok, amikor érzem azt, hogy más vagyok és talán egyesek számára egy kicsit különös is. Sokszor ez gazdagság számomra, de néha kihívás is. Andreas Knapp egy versében írja: „az Ő nyomait követve, lépéseid minden határt túllépnék”. Ha az Ő nyomában maradok, akkor Ő betölti hétköznapjaimat, eltörli a határokat, nyitottá tesz engem és a másikat is, és egy élő kapcsolatot hoz létre köztünk.

Sr. Doris Eder sa